

РЕШЕНИЕ

№ 1947

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9561** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по исковата молба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. Й. П. срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Предявен е иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2040 /две хиляди и четиридесет/ лева, ведно със законната лихва от 08.03.2019 г. до окончателното изплащане на сумата. Исковата претенция се основава на отмяна на наказателно постановление № 03-007391/15.05.2017 г., издаденото от директора на дирекция „Инспекция по труда“-В.. Претърпените имуществени вреди представляват заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие. Моли съда да постанови осъдително решение против Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Ответната страна Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ не изразява становище по исковата молба.

Прокурорът от Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от

фактическа страна следното:

С наказателно постановление № 03-007391/15.05.2017 г., издаденото от директора на дирекция „Инспекция по труда“-В., на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000 лева.

По жалба на санкционираното търговско дружество против посоченото наказателно постановление пред Районен съд-Варна е образувано н.а.х. дело №4078/2018 г. С решение № 1965 от 27.11.2018 г. съдът е отменил изцяло като незаконосъобразно наказателно постановление № 03-007391/15.05.2017 г., издаденото от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - В.. Решението е оставено в сила с решение № 453/08.03.2019 г., постановено по к.н.а.х.д №201/2019 г. по описа на Административен съд - Варна.

В съдебното производство пред Районен съд-Варна, [фирма] е представлявано от адв. Л. К., видно от приложеното по делото пълномощно, като уговореното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018 г. в размер на 1140 лв. с ДДС е платено по банков път, видно от приложеното платежно нареждане.

В касационното производство пред Административен съд-Варна [фирма] отново е представлявано от адв. Л. К., видно от приложените по делото договор за правна защита и съдействие и пълномощно, като уговореното адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева е платено в брой.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на чл. 204 от АПК, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, т.е. изисква се предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените искове за обезвреда за допустими, доколкото същите произтичат от отменен властнически акт. Въпросът дали актът /наказателно постановление/, от който се претендира настъпването на вредите е основание за търсене на обезщетение по реда на ЗОДОВ, е въпрос по съществуването на спора.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая наказателното постановление е издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – В., поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, която съгласно чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е юридическо лице.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исковата молба е **ОСНОВАТЕЛНА** по

следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилите вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от наказателно постановление № 03-007391/15.05.2017 г., издаденото от директора на дирекция „Инспекция по труда“-В., отменено с решение № 1965/27.11.2018 г., постановено по н.а.х.д № 4078/2018 г. по описа на Районен съд-Варна, потвърдено с решение № 453/08.03.2019 г., постановено по к.н.а.х.д № 201/2019 г. по описа на Административен съд - Варна. Въз основа на мотивите изложени по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд следва да се приеме, че наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същият представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателно правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Незаконосъобразността на властническият акт наказателно постановление № 03-007391/15.05.2018 г., издаденото от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - В., от чиято отмяна ищецът черпи претенцията си за обезвреда, е установена с влязло в сила решение № 1965/27.11.2018 г., постановено по н.а.х.д № 4078/2018 г. по описа на Районен съд – Варна, потвърдено с решение № 453 от 08.03.2019 г., постановено по к.н.а.х.д № 201/2019 г. по описа на Административен съд- Варна.

Следващата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е наличието на вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени или неимуществени/. В случая тази предпоставка същото е налице, доколкото имуществената сфера на ищеца се е намалила със сумата, заплатена като адвокатски хонорар в производството по обжалване на властническият акт (наказателно постановление). Размерът на претърпените вреди е доказан.

Извършеното плащане се доказва от представените по делото Договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018 г., фактура и платежно нареждане и договор за правна защита и съдействие от 01.02.2019 г., които не са оспорени от ответника. Съгласно мотивите на решение, постановено по тълк. дело № 1/2017 на Върховния административен съд, делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искови производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Представените с исковата молба доказателства за размера на уговорената за процесуално представителство сума и за нейното плащане, не са оспорени като частни документи, не са оборени, поради което се ползват с доказателствената сила по закон /в този смисъл Решение № 8991 от 10.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11464/2015 г./. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждение и в договора е описан начинът на плащане. Когато плащането на адвокатското възнаграждение е по банков път, се представят доказателства за извършеното плащане, а когато е в брой - вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай, ответникът, който е лице извън облигационното правоотношение между адвоката и неговия доверител, не е оспорил своевременно договора за правна защита и съдействие, който се явява и доказателство за извършеното плащане. В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира за доказано настъпването на вредоносен резултат под формата на имуществени вреди в правната сфера на ищеца в претендирания размер.

По отношение на третата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се има предвид, че законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на наказателните постановления по реда на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Съгласно Тълкувателно решение №2/2009г. на Върховния административен съд (ВАС) в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноски от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира за основателна и доказана исковата претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен властнически акт - наказателно постановление в размер на 2040

/две хиляди и четиридесет/ лева, представляващи заплатени разноси за процесуално представителство. Върху главницата на така дължимото се обезщетение следва да се заплати и мораторна лихва, чиито начален момент на дължимост е от датата на издаване на решение по кнахд №201/2019 г. по описа на Административен съд – Варна, а именно: от 08.03.2019 г., съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноси. Претендираните разноси, съобразно приложения по делото списък по чл. 80 от ГПК са в размер на 825 лева, от които държавна такса в размер на 25 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 800 (осемстотин) лева, платено в брой при подписване на договор за правна защита и съдействие.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. Й. П. сумата от 2040 (две хиляди и четиридесет) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва от 08.03.2019 г. до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. Й. П. разноси по делото в размер на 825 (осемстотин двадесет и пет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: